

provincija mogla se je samo ponositi. To su bili ljudi, koji su se odlikovali i naukom i dobrotom. Svi su bili učitelji bogoslovlja i filozofije: O. Jekušić i O. Brakus u provinciji, O. Lekušić u nadbiskupskom sjemeništu u Splitu, O. Vucić u Slavoniji, O. Karapandža u Budimu, a O. Filipović u Firenci, Perudi i Budimu. »Oni bijahu poznati, veli O. Zlatović, kao zvijezde prethodnice nauka i dobrote, a provincijal kao pravo sunce na obzorju provincije. Od njih su se braća nadala svakom dobru, a oni su djelom pokazali, da se nijesu prevarili.«¹⁹

3. Hospicij na Dobromu proglašen samostanom

Spomenuti O. Gaetan za vrijeme boravka u Dalmaciji, osobito u Splitu, vidio je, kako je važna tačka hospicij Majke Božje u Splitu i kako je neophodno potrebit mladoj provinciji za opstanak i razvitak. Stoga preporuča vrhovnom starešini Reda, neka zamoli Sv. Stolicu, da ovaj hospicij pretvori u pravi samostan.

Sv. Stolica uvaži ovaj predlog i već 28. ožujka 1735 Papa Klement XII izda breve, kojim ovlasti splitskog nadbiskupa preuzv. g. Antuna Kačića, da u njegovo ime hospicij na Dobromu proglasi samostanom. Breve Sv. Stolice odobri na 26 studenoga 1735 državni zbor u Mlecima i prosljedi ga na izvršenje generalnom providuru u Zadru Danijelu Dolfinu IV. Ovaj ga sa svoje strane potvrdi 14. ožujka 1736, naredivši splitskom knezu-kapetanu, da ga u djelo provede. Knez-kapetan primi ga na 24 travnja iste godine. Dan prije t. j. 23. IV. provincijal O. Jeronim Filipović, koji je posredovao između pojedinih vlasti i breve prenosio, predade ga nadbiskupu preuzv. g. Antunu Kačiću na izvršenje.²⁰

Po crkvenim zakonima, da se podigne u jednom mjestu novi samostan, traži se, da redovnici novog samostana mogu pristojno uzdržavati i da se osnivanju novog samostana razložito ne protive redovnici već postojećih samostana. Da jedna redovnička kuća postane formalnim ili pravim sa-

¹⁸ LAPŠ, 228 sl.

¹⁹ Franovci, 254.

²⁰ Protocollo, 12, 16; LACD, 92, 209 sl.